

Cartes

Carta oberta a Pia Bosch

Carles Mallart. girona.

Com bé saps, el tema Rafael Santos Torroella arriba al seu final, o un bon sí o un bon no. Sempre he respectat les teves/vostres opinions i ara no en faré pas una excepció, però vull que sàpigues que si Girona, la ciutat, no adquireix el fons d'en Rafael Santos Torroella, l'endema acabarà a mans del MNAC representat per en Miquel Roca Junyent i òbviament acabarà a BCN, per no caure a Madrid que és el que estan esperant qui ja saps. T'ho havia de dir, tot insistint que respecto i així serà en el futur, la teva/vostra decisió.

Pensant en termes econòmics de ciutat crec que s'hauria de quedar a Girona «de totes totes» que només són: 3.900.000 Euros : 100.000 persones = 39 Euros/persona/global tot el fons: en 7 anys resulta una inversió de cinc euros i escaig any/persona.

I si al final resulta un Museu Dalí en petit? Pia, deixarem escapar aquesta oportunitat? Que dirien els figuerencs (ja saps que jo sóc nascut a Figueres) si els preguntessin per l'esforç fet al seu dia al Museu Dalí?

Tala va i tala ve!

Dolors Cabratosa i Teixidor. Salt.

De ben joves taral·lejàvem: «Girona, ciutat tres vegades immortal i plena de m... fins la catedral». Eren els temps de la Girona fosca i trista, massa vegades plena de llot i fang... De mica en mica va brotar al nostre cor la «Girona aimada» i «Girona m'enamora» feta sardana i fet eslògan que encandilarà joves i grans... Girona, la petita-gran ciutat que enamora d'història, comerç i de valls reivindicades una i altra vegada... Ai Girona! et volen empastifar de formigó... i fer miques qualsevol arbre que intenti subsistir (pl. de l'Hospital). No oloro sensibilitat pels arbres de considerable grandària! La sempiterna excusa de la malaltia plana sempre com a resposta. L'ofici de talar està de moda: talen pollancre, encimbellats en turons, amb l'excusa d'una decisió assembleària, talen pins, amb soca de considerable grossor, ben arrenats (parc Central)... talen plataners de la Devesa (TAV)...I ,avui, enmig de la pluja, descobreixo que han desaparegut tots els lledoners, prèviament podats, de l'empantanament que s'ha muntat a l'entrada del barri de Sant Narcís, lloc ben freqüentat a l'estiu per avis i mainaderes per gaudir de la frescor que hi regnava. Ca, excavadores amunt i avall, tot esbudellat? Deuen ser rotondes?, em pregunto... Pacència, Dolors, que després quedarà net i polit, tot un espai dur, tal com s'estila en la globalització perquè la canícula d'estiu campi ufanosa! Pacència, molta paciència ha de tenir qui habita per aquelles zones! perquè en el parc Central veig activitat nul·la i sí, tot potes enlaire, amb els comptats arbres que s'han salvat de la fúria serradora. En una improvisada reunió veïnal ens asseguraren la plantació de «moltes» espècies –de creixement ràpid– però, si van a aquest ritme, qui ho veurà?

Senyores i senyors, l'arbre és un bri d'esperança! O no? I les aus que hi habitaven, què hi diran?

Al Sr. Francesc A. Picas

joan enric carreras mercader.

Bellcaire d'Empordà.

Gràcies, Sr. Picas, ens comença a explicar coses, encara que sempre treien les «excel·lències» del seu amic en Paco. En el seu relat ens explica que ho van haver de deixar tot a la frontera... Qui s'ho va quedar el «tot»? Vostè diu que millor que s'haguessin quedat a Espanya... doncs ara serien uns quants més a comptar en alguna

fossa... Es pensa que marxaven perquè els agradés?... Van passar fred i gana vostè ens diu, gràcies a l'amic seu... Però després, quasi al final ens diu que els camions dels governants republicans sí que van passar la frontera, i carregats d'obres d'art i lingots d'or... N'està segur que la gent que marxava no va poder passar res i els «xoriços» (segons vostè,) sí que van passar? I del poeta Machado no ens en diu res? També va passar amb la seva família cap a Cotlliure... Bé, aquest no li agrada perquè era un rojo i també un... ja m'entén, no? De veritat que ha estat interessant la primera explicació, encara que ens ho ha escrit amb un «ferum fatxa», no? És més que evident que vostè és un dels que encara enyoren el Paco, que segons vostè va fer d'una Espanya arruïnada, una exitosa «Grande y Libre», sí, sobretot lliure... Esperem el següent episodi, Sr. Picas, gràcies.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2014/02/11/cartes/656041.html?utm_source=rss